

[Kjeld Olesen.]

et forlig, der indebærer, at man snakker om besparelser, der ikke mindst får virkning for de medlemmer, der er omfattet af LO og den fagbevægelse, der skal indgå et forlig? Tror man virkelig, det vil være muligt at få arbejdsmarkedets parter i tale, når det drejer sig om at måtte føre en indkomstpølitik, hvor hr. Anker Jørgensen jo meget rigtigt pegede på, at fagbevægelsen her for første gang strakte hånden ud og kom med en erkendelse af, at situationen er så alvorlig, at det kan være nødvendigt? Jeg finder, at forliget er ganske utilstrækkeligt; i modsætning til hr. Hilmar Baunsgaard finder jeg, at der ikke er nogen linje i det; der er ikke nogen helhed.

Da socialdemokratiet gik med ind i det, vi kalder februarforliget, sagde vi i den forbindelse, at så fik folketingsarbejdstøjet på. Ingen kan med rette sige andet, end at socialdemokratiet i praksis har taget sin tårn, ikke har forhandlet på skrømt, har været med til forlig, har været med til også at vedtage upopulære ting, vi har taget vore skrub. Men det, der gør, at vi i dag udtrykker mistillid over for regeringen, det er dette, at forligets indhold altså ikke står i rimeligt forhold til problemernes størrelse, og det er forkert, hvis man søger at bilde befolkningen ind, at det, man her lægger op til, alene kan klare tingene.

Så er der selve lovforslaget som sådant. Vi har haft en generel debat, vi har ved denne lejlighed, endda hvor vi drøftede ændringsforslag, gjort politisk status, og vi har fået en udveksling af mange forskellige synspunkter. Men når alt kommer til alt, er det, det drejer sig om, lovforslag nr. 166, eller sagt på en anden måde: det, vi skal tage stilling til, er først og fremmest en skatteskala.

Og dér har man bl.a. fra finansministerens side rigtigt peget på, at der, når det drejer sig om dette konkrete, ikke har lydt de samme kritiske bemærkninger om lovforslaget; det er begrundet i, at dele af det, vi her diskuterer, eller rettere sagt at lovforslaget som sådant ikke kan siges at ligge fjernt fra de tanker, socialdemokratiet har gjort sig.

Det er vist almindelig praksis i dette folketing, at når der er tale om et lovforslag, der går i den retning, man selv gerne vil,

nærmer sig ens egne synspunkter, ja, så benytter man lejligheden ved tredje behandling til at stemme for lovforslaget, og jeg skal da ikke lægge skjul på, at den tanke kan være nærliggende.

Vi finder i socialdemokratiet, at vi, da vi har den korte afstand på dette konkrete imellem forslaget og vore egne tanker, ikke kan stemme imod, og ud fra, hvad der ellers har været sagt her i dag, vil man forstå, at hos en og anden kunne dette være en meget stor fristelse. Vi vil, når vi tager den logiske konsekvens af selve lovforslaget, derfor undlade at stemme.

Men jeg vil godt føje til, at jeg i formiddags sagde meget stærke ord om regeringen. Disse ord står jeg ved, og disse ord vil man komme til at høre igen: at vi aldrig før i denne regerings periode har haft så stor en mistillid til regeringen, at vi ønsker, at regeringen skal fjernes. Vi havde håbet på, at det kunne ske på de to reelle begrundelser, vi bygger vor mistillid på, nemlig manglende beskæftigelsespolitik, manglende effektivitet i de forslag, man lægger op til, og ikke mindst de besparelser, som man også har diskuteret. Vi beklager meget, at vi ikke i dag kunne skaffe et flertal for dette dagsordensforslag.

Jeg vil godt slutte med at sige, at vi stadig væk i socialdemokratiet er i arbejdstøjet, men af indlysende grunde vil arbejdet i den kommende tid have et andet sigte, end dengang vi fik dannet regeringen efter decembervalget; det vil blive at skaffe tilslutning til socialdemokratiets helhedsplan, fordi det efter vor mening er det eneste realistiske svar på de problemer, der dag for dag tårner sig op derude.

Det er vores opfattelse, at denne tilslutning og gennemførelsen af disse tanker ikke kan ske, før vi har været ude at spørge vælgerne. Det lykkedes ikke i dag, men vi er overbevist om, at det så vil lykkes en anden dag i en nær fremtid.

Så kunne man føje til et håb om, at medlemmer, der i dag er med i forliget, kan være at finde i samarbejdet efter et valg.

(Kort bemærkning).

Maigaard (SF):

Vi har fra socialistisk folkepartis side sagt, at socialdemokratiets politik, som indbefat-